

de to Sætninger, den Sætning, som staaer i det Kongelige Budskab, at „saa er al Arveret efter Kongeloven ophævet“, og den Sætning, hvormed den 4de Paragraph i Grundloven begynder, at „den i Kongeloven bestemte Thronfølge er fremdeles gjældende“, ikke lade sig forene med hinanden. Disse to Sætninger kunne ikke bestaae paa eengang og jævnsides; den ene maa vige for den anden, og den ene, som bærer den 4de Paragraph i Grundloven, vil altsaa ansøgte den, og, dersom det er Regjeringens og Folkets Mening, at den ogsaa skal tages bort, saa formener jeg, at det er selvfølgelig, at der foregaaer en Forandring i vor Grundlov, og jeg kan ikke være enig med den høitærede Premierminister, som i forrige Møde udtalte den Grundsaetning, at man kan ophæve et Stykke af Grundloven, uden at forandre den, „thi Grundloven forandres ikke ved at nogen Deel af den ophæves.“ Saaledes staaer det i Rigsdagstidenden, og saaledes hørte jeg ogsaa Ordene af Hans Excellences Mund. Jeg kan ikke være enig med Hans Excellence i, at man kan ophæve et Stykke af Grundloven, uden at forandre den, og jeg troer ogsaa, at, naar man saaledes slaar en Streg over Begyndelsen af § 4 i Grundloven, saa har man foretaget en Forandring derved, og det mener jeg, at Ministeriet ikke maa gjøre paa egen Haand. Det skal det have Rigsdagens Samtykke til, og det skal der 3 efter hinanden følgende Rigsdages Samtykke til; men jeg er overbevist om, at, dersom Hans Majestæts Regjering vil modtage Forslaget, saaledes som det foreligger fra min Side, og som vel ogsaa vil finde Understøttelse her paa Rigsdagen, da kan den gennemføre Alt, hvad der hører til Rigets Lære, da kan den gennemføre Londontractaten. Det er jo aabentbart kun det, som de fremmede Magter kunne have et billigt Krav paa at see gennemført. Vi skulle see vel paa, at de fremmede Magter, der have undertegnet denne Tractat, have ikke gjort det, for at paalægge Danmark et Nag, men for at virke til Danmarks Riges Gavn; de have derfor en moralsk Berettigelse til at forlange, at de ogsaa fra det danske Folks Side skulle møde al Velvillie og Paaskjønnelse; men det troer jeg, at de ogsaa møde, just naar vi

overdrage det til Hans Majestæts Regjering at opfylde Tractaten. Jeg skal med Hensyn til, hvad den ærede Folkethingsmand for Holsteb Amt 2den Valgfreds (Tscherning) udtalte, tillade mig at gjøre den Bemærkning, at disse Renunciationsacter og Acceptationsacter, som jeg nævnte, de ere nævnte i Londontractaten, det er altsaa disse offentlige Actstykker, som vi paa ingen Maade kunne skyde fra os, det er Vidnesbyrd om en saadan opofrende Kjærlighed hos disse høie Personer, at det bør paaskjønnes, og jeg kan aldeles ikke begribe, hvorledes den høitærede Folkethingsmand kan mene, at disse Personers Arveret skulde aldeles tilsidettes, saa at naar den sidste Mand af Kong Frederik den Tredies Mandstamme er uddød, at da kunde Thronen gaae dem aldeles forbi; det er udtryffeligt forbeholdt ved de diplomatiske Forhandlinger, der ere gaaede i Forveien, at Hans Majestæt Kongen af Danmark maatte sørge for at faae saadanne Renunciationer, som vare fornødne, for at Ingens Ret skulde trædes for nær, og ved de Actstykker, som ere bragte tillyete, er ogsaa Lovens Bet fulgt, og de ere komne paa en lovlig Maade til Prindsesse Lovise og ere ved hende ogsaa udtryffeligt komne til hendes Gemal, hvis den Tid skulde komme, at han skulde bestige Danmarks Thron, og det er dertil, at Rigsdagens Samtykke behøves; thi i Sandhed behøver ikke den ene eller den anden af disse høie Personer, som have renunceret, at spørge Rigsdagen om Samtykke til, at de paa lovlig Maade overdrage deres lovlige Ret til en Anden, som staaer næst efter dem; men, efterat alt Saadant er skeet, og det altsaa kommer til at gjælde, om vi ville indlade os paa, at Prindsesse Lovises Gemal Prinds Christian af Glücksborg bliver Konge, og altsaa faaer den Værdighed, som hun ellers skulde beklæde som Dronning, at da behøves ikke alene Rigsdagens Samtykke, men i den Tid, som han da maatte leve, sættes § 37 af den gamle Kongelov tilside; men den kan jo aabentbart, saasnart som hans Levetid er omme, men Arvefølgen efter Kongeloven ikke ophæves, igjen træde ind i sin Virksomhed og være tilstræffeligt i sin Tid til Gavn og Nytte for det danske Folk; jeg kan ikke overtale mig til at troe, og jeg kan ikke